

ПОДАРУНОК

Анатолію Шиянові.

Друг справляє добре свято —
Півстолітні іменини.
Що ж йому подарувати
Цєї славної години?

Може зразу, для почину,
Подарую тарілчину,
Всю в узорах, мальовничу,
Що, мовляв, для щастя зичу.
Та ж тарілка під руками
Може стати черепками...

Чи шкатулку різьбовану,
Недешево куповану?

Та нащо йому шкатулка
І різьби легка печать,
Як над ним дуби та клени
Півстоліття все шумлять!

Може б квіти дарувати,
Занести йому до хати!

Цвіт же в'яне і в привіті,
А в його ясні літа
Вся земля у буйнім квіті
Другу в серці зацвіта!

Може, в добру цю годину
Подарую я тварину?

В подарунках є ознака,
Дам собачку як-не-як...
А нащо йому собака —
Вже навішали собак...

Може б, птицю, як годиться,
Піднести хоч напоказ!

ПУБЛІКУЄТЬСЯ

ВПЕРШЕ

А нащо йому та птиця, —
Вже клювали та й не раз...

Єсть багатство небагате,
Рік простори голубі.
Серце вірне, рідний брате,
Подарую я тобі!

Щоб воно понад полями
Щебетало, як дитя,
Щоб воно із солов'ями
Провело тебе в життя.

Щоб з моїм завжди браталось,
Де труди і щастя, й зло,
Щоб на горі відкликалось,
А у радості — цвіло!

Щоб було сміливе й дуже,
Щире й чесне між людьми.
Вірний брате, добрий друже,
Цей дарунок ти прийми.

Щоб твоє з моїм у парі,
Доки нам рясніє цвіт,
У однім жило ударі
Не на день — на сотню літ!

5 травня 1956 року.

Публікація
Олеся ЖОЛДАКА.

„Літературна Україна“ 26 листопада 1987р